

Sygn. akt V Ca 1517/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Joanna Machoń
Protokolant:	Julia Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. akt I C 347/21

1. oddala apelację;
2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. K. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Joanna Machoń

Sygn. akt V Ca 1517/21

UZASADNIENIE

Pozwem z 27 stycznia 2020 r. (data prezentaty) A. K. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od (...) S.A. z siedzibą w A. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od 28 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie pozwu w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej. Pozwany zakwestionował także roszczenie powódki w zakresie odsetek.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. akt I C 739/20, Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 400 (czterysta) euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.442 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 325 zł (trzysta dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Podstawą wydania powyższego orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

A. K. miała zaplanowany na dzień 27 kwietnia 2019 r. lot łączony na trasie W.-A.-T.: lot nr (...) z W. do A. oraz lot nr (...) z A. do T.. Pierwszy odcinek lotu realizowany był przez pozwanego przewoźnika (...) S.A. z siedzibą w A., a drugi przez G. A.. Powódka stawiała się do odprawy lotu na drugim rejsu, jednak nie otrzymała karty pokładowej tj. na lot nr (...). Po przybyciu do A. okazało się że nie widnieje na liście pasażerów tego lotu, co spowodowało odmowę przyjęcia jej na pokład samolotu lecącego do T.. Pozwany przewoźnik dokonał zmiany planu podróży na lot (...) z A. do P. oraz na lot nr (...) z P. do T.. Na skutek zmiany planu podróży powódka dotarła do miejsca docelowego ponad 19 godzin później niż było zaplanowane. Powódka nie znajdowała się również na liście pasażerów lotu powrotnego .

Odległość pomiędzy W. a T. wynosi ponad 1.500 kilometrów.

W związku z opóźnieniem w podróży lotniczej pełnomocnik w imieniu m. in. A. K. pismem z dnia 14 stycznia 2020 r. wezwał przewoźnika (...) S.A. do zapłaty kwoty 5200 euro, w tym 400 euro w zakresie roszczenia powódki w terminie 7 dni od doręczenia wezwania na wskazany rachunek bankowy.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany przewoźnik wskazał, że lot, którego dotyczy reklamacja był obsługiwany przez przewoźnika G. A., wobec czego odmówił zapłaty.

Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za zasadne.

Powódka opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
- ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- iii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;

b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;

c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji wskazał, że w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd Rejonowy zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S. on, A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko (...) SA, (...) 2009/11/1-10923).

Celem Rozporządzenia, wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został odwołany i pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a co za tym idzie, znajdują się w porównywalnych sytuacjach.

Sąd Rejonowy za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości uznał, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu tego opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślono, że również wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie Wielkiej Izby potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

Zgodnie z treścią art. 2g powołanego Rozporządzenia WE nr 261/2004, "rezerwacja" oznacza fakt posiadania przez pasażera biletu lub innego dowodu potwierdzającego, że rezerwacja została przyjęta i zarejestrowana przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek. Stosownie do art. 3 ust. 2 a) cytowanego Rozporządzenia, ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że pasażerowie posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawia się na odprawę pasażerów — zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony — nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu. Pasażer powinien wykazać, że posiada uprawnienie do wystąpienia z żądaniem odszkodowawczym, zgodnie z ogólnym ciężarem rozkładu dowodu z art. 6 k.c. Natomiast na przewoźniku lotniczym spoczywa ciężar wykazania, że uprawnienia przysługujące pasażerowi nie zostały naruszone (art. 205 b ust. 5 ustawy

z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz.U. z 2013 r.1393 j.t.). Opóźnienie w przylocie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków (art. 5 ust. 3 rozporządzenia), to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego.

Legitymacja czynna pasażerki oraz fakt wystąpienia odmowy wpuszczenia jej na pokład lotu nr (...) nie były przez pozwanego kwestionowane. Poza sporem była również odległość pomiędzy W. a T.. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany podniósł jedynie zarzut braku legitymacji biernej wskazując, że to G. A. realizował drugi odcinek podróży z A. do T.. Jednocześnie pozwany przyznał, że bilety na oba rejsy objęte były jedną rezerwacją.

Okoliczność, że przelot na trasie z A. do T. realizował przewoźnik G. A. nie wyłącza odpowiedzialności pozwanego przewoźnika. Zdaniem Sądu pierwszej instancji za przewoźnika obsługującego cały lot należy uznać (...) S.A., jako że przelot na całej trasie objęty był jedną rezerwacją (oznaczenie kodem przewoźnika KL przypisanym do (...) S.A.) i dlatego jest podmiotem odpowiedzialnym za wypłatę odszkodowania za odmowę wpuszczenia pasażera na pokład lotu nr(...). Pozwany nie wykazał, aby lot na drugim odcinku nie był objęty jego rezerwacją, co istotnie przyznał, że sprzedał bilet, ale lotu (...) nie wykonywał. Nie zajął również stanowiska dlaczego lot (...) oznaczony został również jego kodem przewoźnika skoro, jak twierdzi, on go nie wykonywał.

O tym, że lot, na który składa się kilka odcinków będących przedmiotem jednej rezerwacji stanowi jedną całość do celów prawa pasażerów do odszkodowania przewidzianego w rozporządzeniu nr 261/2004 Trybunał rozstrzygnął w orzeczeniu z dnia 31 maja 2018 roku w sprawie W. (C-537/17).

Ponadto, jak zaznaczył Sąd Rejonowy, że w dniu 11 lipca 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej „TSUE”) wydał wyrok w sprawie o sygnaturze C-502/18, przeciwko (...) Liniom Lotniczym (dalej (...)). Postępowanie zainicjowane zostało przez pytanie prejudycjalne, z którym zwrócił się Sąd Miejski w P. ((...)). Przed Sądem tym rozpoznawana była sprawa z powództwa grupy pasażerów podróżujących z P. do B. przez A.. Dotyczyła ona opóźnienia, które wystąpiło na trasie z A. do B. lot na tym odcinku obsługiwany był przez linie lotnicze (...) ze Z.. Pasażerowie pozwali przewoźnika (...), pomimo że przelot na trasie z C. do Z. za który był odpowiedzialny, przebiegł bez zarzutów. Drugi etap podróży dotknięty opóźnieniem wykonywał, na podstawie umowy code-share, operator ze Z.. W odpowiedzi na pozew pasażerów, (...) odmówiło wypłacenia odszkodowania przewidzianego w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 261/2004, argumentując swoją decyzję tym, że nie mogą być odpowiedzialni za lot wykonany przez linie lotnicze spoza Europy, odbywający się także poza jej terytorium.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w lipcowym orzeczeniu stwierdził, że (...) należy uznać za obsługującego przewoźnika, jako że przelot na całej trasie objęty był jedną rezerwacją, tym samym wskazując go jako podmiot odpowiedzialny za wypłatę odszkodowania za opóźnienie. W wyniku wydania analizowanego wyroku (...) zobowiązane zostało do wypłaty zryczałtowanego odszkodowania w wysokości 600 euro dla każdego z jedenastu pasażerów. Przewoźnik może jednak wystąpić z roszczeniem regresowym wobec linii z B.

Skoro zatem powódka wykazała, że posiadała rezerwację w ramach lotu łączonego, który miał być realizowany przez (...) S.A., to oznacza, że przewoźnik ten ma legitymację bierną do występowania w niniejszej sprawie. Z uwagi na to, że pozostałe przesłanki odpowiedzialności nie były przez pozwanego kwestionowane, Sąd pierwszej instancji uznał, że powódce należy się zryczałtowane odszkodowanie przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt b) Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, w objętej pozwem wysokości 400 euro.

W przedmiocie odsetek za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu

dłużnika do wykonania świadczenia. W konsekwencji, w każdym przypadku konieczne jest określenie wysokości dochodzonego żądania oraz sprecyzowanie terminu jego zapłaty.

Powódka nie wykazała, kiedy doręczono pozwanemu wezwanie do zapłaty zakreślające 7 dniowy termin na spełnienie świadczenia, w związku z tym, zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty, a zatem od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany, będący stroną przegrywającą sprawę obowiązany jest zwrócić powódce koszty postępowania w kwocie 1.442 zł, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 325 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego, tj. 100 zł opłata od zażalenia oraz 225 zł koszty zastępstwa procesowego powoda w tym postępowaniu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany zaskarżając je w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1.1. art. 233 § 1 KPC poprzez dokonanie niewszechstronnej i błędnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności rezerwacji nr (...), polegającej na uznaniu, że z rezerwacji tej wynika, że lot na trasie A. - T. miał odbyć się jako lot oznaczony nr (...) podczas gdy z ww. dokumentu wprost wynika, że lot na trasie A. - T. oznaczony był nr (...) i miał być wykonywany jedynie przez G. A.;

1.2. powyższe uchybienie proceduralne spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że lot na trasie A. - T. miał odbyć się jako lot oznaczony nr (...) podczas gdy lot ten zawsze oznaczony był jako lot nr (...) i wykonywany jedynie przez G. A.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

2.1. art. 4 ust. 3 Rozporządzenia w zw. z art. 2 lit. b Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 („Rozporządzenie”) poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zakresem zastosowania pojęcia „obsługujący przewoźnik” objęty jest także przewoźnik, który wystawił pasażerowi rezerwację na łączony lot - podczas gdy faktycznie przelot w ramach takiego łączonego lotu zrealizowany był przez przewoźnika innego niż wystawiającego rezerwację, co doprowadziło do błędnego uznania w niniejszej sprawie, że podmiotem ponoszącym odpowiedzialność za odmowę wstępu Powoda na lot z A. do T. jest Pozwany zamiast G. A.;

2.2. art. 5 ust. 3 w zw. z art. 7 Rozporządzenia poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że Pozwany zobowiązany jest do wypłaty na rzecz Powoda odszkodowania z tytułu odmowy wstępu na pokład samolotu obsługującego lot z A. do T., podczas gdy Pozwany wykazał, że przewoźnikiem obsługującym ww. lot, a więc i ponoszącym odpowiedzialność odszkodowawczą względem Powoda na gruncie Rozporządzenia jest G. A.;

Apelujący wniósł jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, a także zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wskazała, że wyrok Sądu I instancji jest słuszny i odpowiada prawu oraz jest sprawiedliwy. Jednocześnie wniosła o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych oraz rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona w niniejszej sprawie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podziela żadnego z zarzutów podniesionych w złożonym środku odwoławczym. Jednocześnie Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia zarówno dokonane ustalenia faktyczne w sprawie, jak również rozważania prawne przedstawione przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do jakiegokolwiek uzupełniania rozumowania Sądu pierwszej instancji zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy przedmiotowy lot który objęty był żądaniem przez stronę powodową miał charakter lotu łączonego i czy lot ten był objęty jedną rezerwacją. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym zakresie dał podstawy, aby wysnuć wnioski do jakich doszedł Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy podziela uznanie, iż za przewoźnika obsługującego cały lot należy uznać pozwanego - (...) S.A., bowiem lot na całej trasie objęty był jedną rezerwacją - prowadzi to do uznania, iż to właśnie pozwany ponosi odpowiedzialność za odmowę wpuszczenia pasażera na pokład lotu nr (...). Znamienne jest, iż wykazanie odmiennych okoliczności i poparcie swojego stanowiska obligowało pozwanego do wykazania powyższych zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., czemu pozwany nie sprostał.

Co istotne, w przedmiocie stwierdzenia, że lot, na który składa się kilka etapów podróży, będących przedmiotem jednej rezerwacji, stanowi jedną całość do celów prawa pasażerów do odszkodowania przewidzianego w rozporządzeniu nr 261/2004 Europejski Trybunał Sprawiedliwości rozstrzygnął w wyroku z dnia 26 lutego 2013 r. (...) przeciwko H.-G. F. i L.-T. F., C -11/11).

Z orzecznictwa Trybunału wynika, że nieodwracalna strata czasu stanowiąca niedogodność prowadzącą do powstania prawa do odszkodowania przewidzianego w rozporządzeniu Nr 261/2004 materializuje się w chwili przybycia pasażera do miejsca docelowego. Pojęcie „miejsce docelowe” zostało zdefiniowane w art. 2 lit. h) tego rozporządzenia jako miejsce lądowania określone na bilecie przedstawionym na stanowisku kontrolnym lub, w przypadku lotów łączonych, miejsce lądowania ostatniego lotu. W ocenie Trybunału termin „lot łączony” należy rozumieć jako odnoszące się do dwóch lub większej liczby lotów stanowiących całość dla celów prawa pasażerów do odszkodowania przewidzianego w rozporządzeniu Nr 261/2004. Ma to miejsce wówczas, gdy dwa lub większa liczba lotów były przedmiotem jednej rezerwacji. W związku z tym czynność przewozu tego rodzaju Trybunał uznał za lot łączony. Sąd odsyłający wskazał, że drugi z obydwu lotów rozpatrywanych w postępowaniu głównym został dokonany przy pomocy innego statku powietrznego niż pierwszy lot. Jednak Trybunał stwierdził, że żaden z przepisów rozporządzenia Nr 261/2004 nie uzależnia kwalifikacji lotu łączonego od okoliczności, że wszystkie składające się nań loty są dokonywane przy pomocy tego samego statku powietrznego. W konsekwencji zmiana statku powietrznego, która może mieć miejsce podczas lotu łączonego, nie ma znaczenia w zakresie tej kwalifikacji. W związku z powyższymi uwagami przewóz tego rodzaju jak będący przedmiotem niniejszego postępowania Trybunał uznał, rozpatrując go w całości, za lot łączony. Co oznacza, że jest on objęty art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Nr 261/2004.

Odnosząc powyższe ustalenia Trybunału do okoliczności niniejszej sprawy, należy uznać, iż powódka zasadnie opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.

UE L 2004/46/1). Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego.

Pozostałe zarzuty apelacji odnoszące się do błędnego uznania Sądu Rejonowego w zakresie oznaczenia numerycznego wykonanych lotów na trasie całej podróży uznać należało za chybione. Pozwany podnosi, że przedmiotowy lot na trasie A.-T. nigdy nie miał być obsługiwany przez pozwanego, i jak podkreśla - lot na tej trasie nie był oznaczony nr (...). Zauważyć jednak należy, iż w tym zakresie należy odnieść się nie tylko do korespondencji stron prowadzonej przed wszczęciem niniejszego postępowania, na co trafnie wskazuje strona powodowa, ale również do treści odpowiedzi na pozew, w której pozwany wskazuje na zakres okoliczności spornych pomiędzy stronami - wyraźnie z nich wynika, iż takim oznaczeniem lotu posługiwał się sam pozwany określając swoje stanowisko w niniejszej sprawie. Pozwany wielokrotnie wskazuje, iż przedmiotowy lot był oznaczony nr (...) i w treści pisma procesowego z dnia 4 czerwca 2020 r. (odpowiedź na pozew k. 33 i nast.- akta sprawy) właśnie na taką nomenklaturę się powołuje, wobec czego nie sposób czynić zarzutu odnośnie nieprawidłowych ustaleń Sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie.

Finalnie należy podkreślić, iż Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego, że wykonany lot miał charakter lotu łączonego, jak również, że objęty był jedną rezerwacją. Jak wcześniej wskazano zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie odmiennych w tym zakresie ustaleń. Jednocześnie okoliczność, że przedmiotowy lot na odcinku A. – T. miał być obsługiwany przez innego przewoźnika (G. A.) nie ma dla zasadności roszczenia zgłoszonego w niniejszej sprawie roszczenia żadnego znaczenia, zresztą nie była to okoliczność kwestionowana przez stronę powodową.

W związku z powyższym, w oparciu o art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację pozwanego oddalił jako niezasadną. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wynikającą z art. 98 k.p.c., w zw. z § 2 ust 3 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. Z 2015 r. Poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

Joanna Machoń